

1.Sygn. akt: II K 114/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

03 lutego 2022 roku

Sąd Okręgowy w Częstochowie Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Marcin Buzdygan

Sędziowie: SSR del. Radosław Chodorowski

Ławnicy: Ewa Woszczyzna-Trojanowska

Anna Sikorska

Piotr Stefański

Protokolant: Justyna Huzar

w obecności Prokuratora Anny Skupień

po rozpoznaniu w dniach: 6 października 2021r., 23 listopada 2021r., 26 stycznia 2022r., 03 lutego 2022r.

sprawy

A. B., syna J. i H. zd. N., urodzonego (...) w B.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 25 lutego 2021r. w N. województwa (...), działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia swojego syna D. B. – zadał mu jeden cios nożem w prawą stronę brzucha, powodując ranę kłutą jamy brzusznej z przebiciem prawego płata wątroby, krwotok do jamy otrzewnej pourazowy oraz wstrząs hipowolemiczny, które to obrażenia spowodowały ciężki uszczerbek na zdrowiu pod postacią choroby realnie zagrażającej życiu i stanowiły bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia albo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k., przy czym zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na udzielenie pokrzywdzonemu pomocy lekarskiej

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt. 2 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

1. uznaje oskarżonego A. B. za winnego tego, że w dniu 25 lutego 2021r. w N. województwa (...), działając w zamiarze bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego - swojego syna D. B. – zadał mu jeden cios nożem w prawą stronę brzucha, powodując u pokrzywdzonego obrażenia ciała w postaci: rany kłutej jamy brzusznej z przebiciem prawego płata wątroby, krwotoku do jamy otrzewnej pourazowego oraz wstrząsu hipowolemicznego, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu, lecz zamierzonego celu pozbawienia życia nie osiągnął z uwagi na udzieloną pokrzywdzonemu specjalistyczną pomoc medyczną, to jest przestępstwa z art. 13 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk i art. 156 § 1 pkt 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk, i za to na mocy art. 14 § 1 kk w związku z art. 148 § 1 kk przy zastosowaniu art. 11 § 3 kk wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) lat pozbawienia wolności;

2. na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego A. B. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyrządzoną przestępstwem opisanym w punkcie 1 wyroku zasądzając od oskarżonego A. B. na rzecz pokrzywdzonego D. B. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) zł;

3. na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 26.02.2021 roku godz. 11.40 do dnia 03.02.2022 roku;

4. na podstawie art. 44 § 2 kk orzeka przepadek dowodu rzeczowego opisanego w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 489 akt: pod pozycją 5;

5. na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazuje zwrócić dowody rzeczowe opisane w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 489 akt: pod pozycją 1 i 3 J. S., pod pozycją 6 – 8 pokrzywdzonemu D. B., pod pozycją 9 – 14 oskarżonemu A. B.;

6. na podstawie art. 624 § 1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych zwalnia oskarżonego od opłaty i pozostałych kosztów procesu, którymi obciąża Skarb Państwa.

SSO Marcin Buzdygan SSR del. Radosław Chodorowski

Ewa Woszczyzna-Trojanowska Anna Sikorska Piotr Stefański

UZASADNIENIE			
Formularz UK 1	Sygnatura akt	IIK 114/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
Fakty uznane za udowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	A. B.	punkt 1 wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>Oskarżony A. B. zamieszkiwał w miejscowości N. przy ul. (...) w domu jednorodzinnym wraz z konkubiną J. S. oraz synami D. B. (lat 19) i M. B. (lat 18).</p> <p>W dniu 25 lutego 2021 roku wszyscy wspólnie wykonywali prace porządkowe na posesji, a następnie przed godziną 16.00 spożywali posiłek w postaci smażonej kiełbasy i chleba. Posiłek ten spożywali w pomieszczeniu na parterze domu, przy stole o wymiarach 160 cm x 70 cm. Oskarżony A. B. siedział na szczycie stołu, a pokrzywdzony D. B. siedział po jego lewej stronie, na drugim kolejnym krześle, w odległości około 100 cm. W pewnym momencie pomiędzy oskarżonym A. B., a jego synem D. B. doszło do kłótni. Oskarżony A. B. miał pretensje do syna, iż zjadł zbyt dużo kiełbasy w stosunku</p>	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. B.	68-71	

do zjedzonego pieczywa. Pokrzywdzony zareagował na tą uwagę odpowiadając oskarżonemu, co spowodowało wyprowadziło oskarżonego z równowagi. Następnie obaj mężczyźni powstali zwracając się ku sobie. Oskarżony A. B. trzymał w prawej ręce nóż kuchenny, a następnie pchnął tą rękę w kierunku pokrzywdzonego i wbił trzymany nóż w prawy bok pokrzywdzonego. Nóż wbił się w brzuch pokrzywdzonego z prawej strony, przy samym boku, pod łuk żebrowy w okolicy prawego płata wątroby. Nóż, który posłużył do zadania ciosu miał długość całkowitą 23,5 cm, a długość ostrza wynosiła 12,5 cm i wykonane było z metalu. Trzonek noża wykonany był z tworzywa sztucznego. Oskarżony wbił nóż w brzuch pokrzywdzonego na głębokość ponad 10 cm.

Następnie konkubina oskarżonego, a matka pokrzywdzonego – J. S. wezwała pogotowie ratunkowe. Po przyjeździe zespołu pogotowia, pokrzywdzony został zaopatrzony i przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala (...) w C., gdzie wykonano zabieg operacyjny ratujący życie D. B..

W efekcie ciosu nożem pokrzywdzony D. B. doznał obrażeń ciała w postaci: rany klutej jamy

brzuszej z przebieciem prawego płata wątroby, krwotoku do jamy otrzewnej pourazowego oraz wstrząsu hipowolemicznego, które to obrażenia stanowią ciężki uszczerbek na zdrowiu w postaci choroby realnie zagrażającej życiu.			
Zeznania świadka A. C.	61-62		
Zeznania świadka R. K. (1)	153, 648		
Zeznania świadka R. K. (2)	207, 648-649		
Zeznania świadka M. S.	485-486		
Zeznania świadka P. B.	648-649		
Zeznania świadka B. W.	649		
Zeznania świadka J. D.	677-678		
Zeznania świadka N. M.	678-679		
Protokół oględzin miejsca	7-11		
Protokół oględzin osoby	75-84		
Protokół oględzin rzeczy	100-102, 443-445		
Raport	111		
Dokumentacja medyczna	138, 218		
Opinie sądowno – lekarskie	219-223, 397-398, 647		
Wywiad kuratora	168-169		

Zapis zgłoszenia	216, 311-313		
Dokumentacja fotograficzna	404-428, 437		
Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.2.1.			
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWÓDÓW			
Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.1	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. B.	Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w zakresie, w jakim opisał, iż do zdarzenia doszło gdy spożywali posiłek w postaci kielbasy z grilla w pokoju przy stole i pomiędzy nim, a synem doszło do ostrej wymiany zdań w efekcie, której oskarżony wstał. Ponadto Sąd dał wiarę jego wyjaśnieniom,	

		<p>w których opisał ich usadowienie przy stole, podał, że żona wzywała telefonicznie pogotowie oraz, że nie udzielał synowi żadnej pomocy. W tym zakresie jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy, na którym oparł się Sąd, a nadto brak jest wiarygodnych dowodów, które poddawałyby je w wątpliwość. Podobnie Sąd ocenił wyjaśnienia oskarżonego, w których podał, iż „syn siedział w odległości metra, metra z groszem ode mnie”. Te wyjaśnienia korelują z protokołem oględzin miejsca zdarzenia i wskazanymi tam wymiarami stołu.</p>
Zeznania świadka A. C.	<p>Sąd dał wiarę zeznaniom świadka, albowiem są one konsekwentne, spójne, logiczne i znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym sprawy. Świadek nie miał żadnego interesu w złożeniu zeznań określonej treści, a informacje w tej sprawie powziął wykonując czynności służbowe.</p>	
Zeznania świadka R. K. (1)	<p>Zeznania świadka oceniono identycznie, jak zeznania świadka A. C..</p>	

Zeznania świadka R. K. (2)	Zeznania świadka oceniono identycznie, jak zeznania świadka A. C..	
Zeznania świadka M. S.	Zeznania świadka oceniono identycznie, jak zeznania świadka A. C..	
Zeznania świadka P. B.	Zeznania świadka oceniono identycznie, jak zeznania świadka A. C..	
Zeznania świadka B. W.	Zeznania świadka oceniono identycznie, jak zeznania świadka A. C..	
Zeznania świadka J. D.	Zeznania świadka oceniono identycznie, jak zeznania świadka A. C..	
Zeznania świadka N. M.	Zeznania świadka oceniono identycznie, jak zeznania świadka A. C..	
Opinie sądowo – lekarskie	Sporządzone w sprawie opinie są pełne, konkretne, wzajemnie się uzupełniają, nie zawierają sprzeczności, nie stwierdzono w nich żadnych błędów logicznych, nieprawidłowych wniosków czy też oparcia się na niewłaściwych przesłankach. Bez znaczenia jest fakt, iż w pierwszej opinii biegły lekarz częściowo poddał analizie materiał dowodowy w postaci zeznań świadków – członków rodziny oskarżonego, którzy następnie skorzystali z prawa do odmowy	

złożenia zeznań. Zauważyć należy, iż z treści całości opinii wynika, iż zeznania te nie stanowiły podstawy ustaleń poczynionych przez biegłego i miały szczątkowe znaczenie dla wyciągniętych przez niego wniosków. Oceniając kwestię możliwości zaistnienia zdarzenia w wersji opisanej przez oskarżonego (odbicie się rzuconego noża od tacki), biegły wyraźnie stwierdził, iż z jego doświadczenia zawodowego oraz zasad nauki i doświadczenia życiowego wynika, iż niemożliwym było powstanie obrażeń ciała stwierdzonych u pokrzywdzonego na skutek przypadkowego odbicia się noża w sposób podany przez oskarżonego. Biegły dodał jedynie, iż materiał dowodowy w postaci zeznań świadków nie dostarczył dowodów na potwierdzenie wersji oskarżonego. Dokonana przez biegłego ocena możliwości zadania ciosu w poszczególnych okolicznościach przedstawionych przez świadków D. B. i J. S. nie była brana pod uwagę przez Sąd z uwagi na skorzystanie przez te osoby z prawa do odmowy złożenia zeznań.

***Dowody
nieuwzględnione przy
ustaleniu faktów***

(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1.1	Częściowo wyjaśnienia oskarżonego A. B.	Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego, w których stwierdził, że odepchnął nóż po stole, odbił się on od tacki (czy też półmiska) i wbił w ciało D., albowiem nie wytrzymują krytyki w świetle zasad doświadczenia życiowego, praw fizyki, a nadto pozostają w oczywistej sprzeczności z analizą materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Wersja podana przez oskarżonego jest kompletnie nieprawdopodobna, albowiem niemożliwe jest, aby nóż pchnięty w sposób opisany przez oskarżonego po odbiciu się od jakiegokolwiek przeszkody wbił się tak głęboko w ciało pokrzywdzonego. Jednym z argumentów przemawiających za takim stanowiskiem jest waga przedmiotowego noża. Nóż ten był przedmiotem oględzin w toku rozprawy, kiedy to okazano go biegłemu, jak też skład sądzący zapoznał się z nim dokładnie. Stwierdzono wówczas, iż jego waga jest nieznaczna, wykluczająca możliwość zachowania się w sposób opisany przez	

oskarżonego.

Niemożliwym jest, aby nóż ten po odbiciu się od jakiegokolwiek przeszkody na stole nabrał tak dużej prędkości, że zdołałby samoistnie wbić się w ciało pokrzywdzonego na głębokość co najmniej 10 cm. Ponadto z zeznań świadka J. D. wynika jednoznacznie, iż siła, z jaką działał oskarżony zadając cios nożem synowi była duża, gdyż tylko przy użyciu takiej siły możliwe było, aby nóż spenetrował tak głęboko jamę brzuszną pokrzywdzonego.

Przywołać tu należy również wnioski wysnute przez biegłego lekarza sądowego w opinii, z których wynika jednoznacznie, iż niemożliwym jest, aby wprawienie noża w ruch w sposób opisany przez oskarżonego spowodowało wbicie się noża w ciało pokrzywdzonego.

Zauważyć w tym miejscu należy, iż początkowo wszyscy uczestnicy zdarzenia chcieli zatrzeć jego ślady, inaczej przedstawić jego przebieg. Już w zgłoszeniu telefonicznym J. S. informowała, iż syn sam wbił sobie nóż. Z zeznań świadka A. C. wynika, iż w trakcie, gdy D. B. był zabierany przez załogę karetki pogotowia

w miejscu zdarzenia nie było żadnych śladów krwi. Świadczy to jednoznacznie o tym, iż miejsce to zostało uprzątnięte jeszcze przed przyjazdem służb. Ponadto w trakcie opatrywania D. B. i zabierania go do szpitala, oskarżony poinformował funkcjonariusza Policji R. K. (1), iż D. B. sam wbił sobie nóż. Tą samą wersję przekazali ratownikom medycznym J. S. i D. B.. Ta wersja pozostaje w oczywistej sprzeczności z późniejszymi wyjaśnieniami oskarżonego. Z kolei z zeznań kuratora zawodowego B. W. wynika, iż w trakcie przeprowadzania wywiadu środowiskowego odnośnie oskarżonego, J. S. podała, iż był to wypadek, a nóż odbił się od blatu stołu i ugodził syna. Jest to, więc wersja sprzeczna z tym, co J. S. przedstawiła w zgłoszeniu telefonicznym i mówiła ratownikom medycznym na miejscu zdarzenia. Wersja ta (podana kuratorowi) została dostosowana przez J. S. do wersji podawanej konsekwentnie przez oskarżonego w swoich wyjaśnieniach. O nieprawdziwości tej wersji świadczą również zeznania ratownika medycznego R. K. (2), który podał, iż J. S. zachowywała się bardzo nerwowo zobaczywszy na miejscu zdarzenia funkcjonariuszy

Policji, wręcz negując potrzebę ich przyjazdu. To zachowanie świadczy jednoznacznie o tym, iż wraz z pozostałymi członkami rodziny chciała ukryć faktyczny przebieg zdarzenia.

Ponadto wyjaśnienia oskarżonego są wewnętrznie sprzeczne odnośnie rodzaju przedmiotu, od którego nóż miał się odbić. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony konsekwentnie podawał, iż nóż odbił się od tacki. Takie określenie tego przedmiotu powtórzył kilkakrotnie, zarówno składając wyjaśnienia przed funkcjonariuszem Policji, jak i w Sądzie w toku posiedzenia w przedmiocie rozpoznania wniosku o zastosowanie tymczasowego aresztu. Kompletnie niewiarygodne jest, aby po prawie 8 miesiącach od zdarzenia oskarżony przypomniał sobie, iż naczynie, od którego odbił się nóż było w rzeczywistości półmiskiem, a nie nożem. Zauważyć należy, iż różnica w określeniach „tacka” i „półmisek solidny” jest na tyle duża, iż nieprawdopodobne jest, aby oskarżony pomylił się składając wyjaśnienia w postępowaniu przygotowawczym, bądź

też użył niewłaściwego określenia.

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom oskarżonego w których podał, iż przedmiotem jego kłótni z synem nie była kielbasa. W tym zakresie jego wyjaśnieniom przeczą wiarygodne zeznania świadka J. D.. Ponadto wyjaśnieniom tym przeczą zeznania świadka N. M., z których wynika, iż oskarżony w trakcie zatrzymania poinformował go, iż do zdarzenia doszło z powodu tego, że syn wziął sobie drugą kielbasę, a oskarżony miał do niego pretensje o to, że nie dokłada się do kosztów utrzymania.

Analiza całokształtu materiału dowodowego doprowadziła do wniosku, iż to oskarżony A. B. zadał cios nożem trzymanym w ręce w brzuch swojego syna D. B.. Te ustalenia przeczą opisanym powyżej wyjaśnieniom oskarżonego. W świetle wyjaśnień oskarżonego, które Sąd uznał za wiarygodne, oczywistym jest, że to on jako ostatni trzymał w ręce przedmiotowy nóż, zanim wbił się on w brzuch pokrzywdzonego. Jak wykazano powyżej niemożliwym jest jednak, aby nóż ten wbił się w ciało pokrzywdzonego po odepchnięciu go przez

oskarżonego. Ponadto z zeznań świadka J. D. wynika jednoznacznie, iż to oskarżony, trzymając nóż w ręce, wbił go w brzuch pokrzywdzonego.

Ustalając, iż w momencie zadania ciosu przez oskarżonego zarówno on, jak i pokrzywdzony stali, Sąd wziął pod uwagę wyjaśnienia oskarżonego, w których podał, że gdy zdenerwował się to wstał. Następnie Sąd wziął pod uwagę opinię sądowno – lekarską (k. 223), gdzie w punkcie 7 biegły opisał, w jaki sposób mogło dojść do zadania ciosu, gdy mężczyźni stali. Z opinii tej wynika, iż w sytuacji gdy oskarżony stał, bardziej prawdopodobne jest, iż pokrzywdzony również stał w momencie otrzymania ciosu. Zauważyć należy, iż bez znaczenia jest, że w punkcie tym biegły analizował wersję przedstawioną przez J. S., gdyż Sąd posiłkując się opinią w tym zakresie brał jedynie pod uwagę rozważania na temat przebiegu zdarzenia przy uwzględnieniu jedynie wyjaśnień oskarżonego. O tym, iż w chwili zadania ciosu obaj mężczyźni stali świadczy również fakt, iż nóż był wbity w ciało pokrzywdzonego prawie prostopadle, co wynika wprost z zeznań świadka J. D.. Gdyby w trakcie zadawania ciosu oskarżony stał, a

		<p>pokrzywdzony siedział, to z pewnością nóż byłby wbity pod pewnym kątem, w kierunku w dół, albowiem wówczas cios musiałby być zadany z góry.</p> <p>Zauważyć należy, iż oskarżony mierzy 175 cm, a więc jego zasięg wynosi co najmniej 80 cm, co oznacza, iż stojąc przy stole mógł on swobodnie dosięgnąć swojego syna i wbić mu nóż w prawy bok, a więc w ten, który był bliżej oskarżonego. Z tą analizą korelują zeznania świadka P. B., który stwierdził, iż dokonując oględzin miejsca zdarzenia próbowali inscenizować sposób zadania ciosu opisany w ustaleniach faktycznych i próba ta wypadła pozytywnie, a więc możliwe było ugodzenie pokrzywdzonego przez oskarżonego w sposób opisany wcześniej.</p>	
zeznania świadka R. W.	Sąd nie wykorzystał zeznań świadka R. W., albowiem podawał on tylko okoliczności, które poznał z relacji konkubiny oskarżonego J. S. i jego córki S. B. w toku wykonywania czynności procesowych w związku z prowadzonym postępowaniem karnym. Mając na uwadze, iż osoby te skorzystały następnie z prawa do odmowy złożenia zeznań, niemożliwym było		

	wykorzystanie relacji R. W..	
zeznania świadka P. L.	Sąd nie wykorzystał zeznań świadka P. L., albowiem podawał on w zasadzie tylko okoliczności, o których dowiedział się od D. B. w toku wykonywania czynności procesowych w związku z prowadzonym postępowaniem karnym. Mając na uwadze, iż pokrzywdzony skorzystał następnie z prawa do odmowy złożenia zeznań, niemożliwym było wykorzystanie relacji P. L..	
zeznania A. C., R. K. (1), P. B., R. W., N. M.	Sąd nie wykorzystał zeznań świadków funkcjonariuszy Policji (A. C., R. K. (1), P. B., R. W., N. M.) w zakresie, w jakim przekazywali informacje uzyskane w toku wykonywania czynności służbowych w tym postępowaniu od J. S., D. B., M. B. i S. B. z uwagi na skorzystanie przez te osoby z prawa do odmowy złożenia zeznań. Zastrzeżenia te nie miały jednak zastosowania do zeznań lekarza J. D. i kuratora B. W..	
zeznania świadka K. K.	Sąd nie dał wiary jego zeznaniom, albowiem są one wewnętrznie sprzeczne, nielogiczne, sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Świadek odmiennie podawał okoliczności odnośnie tego, co miała	

mu powiedzieć córka oskarżonego S. B., a jego tłumaczenia tych sprzeczności w żaden sposób nie zasługują na wiarę. Ponadto kompletnie niewiarygodne jest, aby S. B., jako jego konkubina nie opowiedziała mu od razu o tym co się stało w jej domu rodzinnym, tym bardziej, że złożyła ona zeznania w dniu 27.02.2021 roku. Skoro S. B. zdecydowała się złożyć zeznania to tym bardziej nie miałyby oporów, aby opowiedzieć swojemu konkubentowi o tym zdarzeniu. Nadmienić należy, iż z zeznań K. K. wynika jednoznacznie, iż nie chciał powiedzieć nic, co mogłoby zaszkodzić, któremukolwiek z członków rodziny jego konkubiny, gdyż relacje o bardzo dobrych stosunkach w tej rodzinie nie wytrzymują krytyki choćby w świetle wywiadu kuratora.

zeznania świadka L. S.

Sąd nie dał wiary jej zeznaniom, albowiem są one nielogiczne i sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego. Kompletnie niewiarygodne jest, aby świadek nie rozmawiała ze swoją córką J. S. i wnukiem D. B. na temat okoliczności, w jakich doznał on obrażeń ciała. Z zeznań świadka wynikało jednoznacznie, iż przyjęła postawę taką samą, jak pozostali członkowie rodziny i nie mogąc

	skorzystać z prawa do odmowy złożenia zeznań, zasłaniała się brakiem wiedzy na temat życia rodziny córki.		
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	1	A. B.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
Oskarżony A. B. zadając pokrzywdzonemu D. B. cios nożem w brzuch działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim pozbawienia go życia. Okoliczności sprawy prowadzą do oczywistego wniosku, iż oskarżony zadając pokrzywdzonemu cios nożem w brzuch zmierzał do spowodowania jego śmierci. Oskarżony A. B. jest osobą dojrzałą, doświadczoną, miał w pełni zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia swojego działania i pokierowania nim. Każdy dysponujący przeciętnym zasobem wiedzy i doświadczenia życiowego człowiek zdaje sobie sprawę z tego, że			

zadanie ciosu nożem o ostrzu długości 12,5 cm w brzuch spowoduje uszkodzenia ważnych organów wewnętrznych i w efekcie w większości przypadków prowadzi do śmierci. Oskarżony zadał cios z dużą siłą o czym świadczy fakt, że ostrze noża spenetrowało jamę brzuszną pokrzywdzonego na głębokość co najmniej 10 cm. Z ustaleń Sądu wynika, iż oskarżony zadał cios zniecka, zaskakując całkowicie pokrzywdzonego, który nie mógł spodziewać się takiego zachowania ze strony swojego ojca. To zaskoczenie uniemożliwiło pokrzywdzonemu reakcję w postaci uniku, który mógłby osłabić siłę i precyzję uderzenia. Obrażenia, jakie powstały u pokrzywdzonego w efekcie zadania ciosu nożem przez oskarżonego były bardzo poważne i jedynie dzięki temu, że niezwłocznie wezwano Pogotowie, a następnie personel medyczny podjął szybkie i trafne decyzje uratowano życie D. B.. Gdyby, na którymś z tych etapów zaistniała drobna zwłoka, prawdopodobnie pokrzywdzony zmarłby w wyniku obrażeń wywołanych działaniem oskarżonego. Ten jeden cios zadany przez oskarżonego byłby, więc wystarczający do osiągnięcia skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego. Z

wyjaśnień samego oskarżonego wynika, że od dłuższego czasu nie akceptował zachowania swojego syna, który w jego ocenie zbyt wiele czasu poświęcał na gry komputerowe, a zbyt mało na naukę. W oskarżonym narastała, więc niechęć do syna, co spowodowało niekontrolowany wybuch jego agresji z całkowicie błahego powodu, jakim było poczęstowanie się przez pokrzywdzonego drugim kawałkiem kielbasy. Ten wybuch agresji skłonił oskarżonego do podjęcia działania mającego na celu rozwiązanie problemu, jakim była nieumiejętność porozumienia się z synem. Cios zadany w opisany powyżej sposób nie może być uznany za przypadkowy, czy też mający na celu tylko nastraszenie pokrzywdzonego.

Okoliczności opisane powyżej wskazują jednoznacznie, iż oskarżony w ten sposób wyładował narastającą w nim złość wobec syna, a wybuch ten był nagłym zamiarem zabicia syna.

Wskazać należy również na zachowanie oskarżonego po zadaniu ciosu pokrzywdzonemu. Oskarżony nie wezwał pogotowia, a po przybyciu ratowników i funkcjonariuszy Policji nie interesował się stanem zdrowia syna,

lecz wprowadzał w błąd te osoby w kwestii okoliczności zaistnienia zdarzenia. Zachowanie oskarżonego wskazywało na to, że doskonale zdawał sobie sprawę z tego co zrobił, a co za tym idzie, że wcześniej zmierzał do pozbawienia życia pokrzywdzonego. Oskarżony nie wystraszył się tego co zrobił, nie starał się pomóc pokrzywdzonemu, nie wyrażał żadnej refleksji czy skruchy.

Te okoliczności prowadzą do wniosku, że oskarżony A. B. działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim pozbawienia życia pokrzywdzonego D. B., albowiem decydując się na zadanie mu ciosu nożem w brzuch miał zmierzać do spowodowania jego śmierci. Fakt, iż oskarżony swoim zachowaniem nie doprowadził do śmierci pokrzywdzonego, lecz spowodował u niego ciężkie obrażenia ciała w żaden sposób nie prowadzi do wniosku, iż taki właśnie skutek był celem jego działania. To, że oskarżony nie osiągnął celu, który obejmował swym zamiarem było efektem tylko szybkiej i sprawnej interwencji lekarskiej.

Oskarżony A. B. nie osiągnął celu pozbawienia życia D. B. z uwagi na udzielenie pokrzywdzonemu pomocy

lekarskiej. Z tych
względów czyn
oskarżonego wypełniał
znamiona przestępstwa z
art. 13 § 1 kk w zw. z art.
148 § 1 kk.

W efekcie ciosu nożem
zadanego przez
oskarżonego D. B. doznał
obrażeń ciała opisanych
powyżej. Obrażenia te
spowodowały ciężki
uszczerbek na zdrowiu
pokrzywdzonego w postaci
choroby realnie
zagrożającej życiu, co
wynika wprost ze
sporządzonych w sprawie
opinii lekarskich. W ten
sposób oskarżony swoim
zachowaniem wypełnił
również znamiona
przestępstwa z art. 156 § 1
pkt 2 kk.

Czyn oskarżonego
wypełnia znamiona
przestępstw opisanych w
art. 13 § 1 kk w zw.
z art. 148 § 1 kk i
art. 156 § 1 pkt 2 kk,
mamy więc do czynienia
z kumulatywnym zbiegiem
przepisów. Stąd konieczna
była kumulatywna
kwalifikacja czynu
oskarżonego jako
przestępstwa z art. 13 § 1
kk w związku z art. 148 §
1 kk i art. 156 § 1 pkt 2
kk przy zastosowaniu art.
11 § 2 kk, tylko bowiem
taka kwalifikacja oddaje
całą zawartość kryminalną
tego czynu.

W świetle poczynionych
ustaleń faktycznych, z
całą stanowczością należy

również wykluczyć możliwość wystąpienia u oskarżonego afektu, czyli działania pod wpływem silnego wzburzenia usprawiedliwionego okolicznościami. Afekt jest bowiem stanem fizjologicznym, w którym wzburzenie osiąga taki poziom, że zachwiana zostaje normalna równowaga psychiczna sprawy i procesy emocjonalne biorą zdecydowaną przewagę nad procesami intelektualnymi, ograniczając w bardzo poważnym stopniu kontrolującą działalność rozumu. Działanie pod jego wpływem jest zwykle chaotyczne, niezorganizowane, wiąże się często z całkowitą niepamięcią okresu, którego dotyczy, jest zjawiskiem nagłym, reakcją na fakty, które w sposób bezpośredni dotyczą sprawcy ze strony pokrzywdzonego.

Warunkiem koniecznym do przyjęcia silnego wzburzenia i kwalifikacji z art. 148§4 k.k. jest wyłącznie taki afekt, który w świetle obowiązujących norm moralnych i obyczajowych jest usprawiedliwiony okolicznościami, to znaczy wynika z poczucia krzywdy doznanej przez oskarżonego ze strony pokrzywdzonego i powstał w wyniku szczególnej sytuacji motywacyjnej,

która uzasadnia jego powstanie, a tym, samym w pewnym stopniu „usprawiedliwia” działanie sprawcy (wyrok S.N. z dnia 16.06.1972 r. sygn. II KR 64/72, wyrok S.N. z dnia 8.10.1971 r. sygn. II KR 196/71, OSNPG 1972, nr3).

Zdaniem Sądu, taka sytuacja w niniejszej sprawie, nie miała miejsca, zachowanie oskarżonego bowiem nie wynikało z gwałtownej reakcji na krzywdę ze strony pokrzywdzonego, nie było wynikiem szczególnie silnych emocji, które mogłyby z niezwykłą siłą zburzyć jego równowagę psychiczną i w znacznym stopniu ograniczyć możliwości kontrolne rozumu. Wobec powyższego, brak w niniejszej sprawie podstaw do przyjęcia kwalifikacji z art. 148 § 4 kk.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięźle wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięźle o powodach			

warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. B.	1	1	Decydując o wymiarze kary, jaką należy orzec wobec oskarżonego A. B., Sąd miał na uwadze stopień społecznej szkodliwości czynu, który z uwagi na jego charakter, rodzaj dobra chronionego prawem i sposób działania sprawcy, ocenił jako znaczny. Nie ulega bowiem wątpliwości, że oskarżony mając możliwość postąpienia

w sposób zgodny z prawem, wybrał model postępowania pozostający w sprzeczności z podstawowymi zasadami obowiązującego porządku prawnego, społecznego i moralnego, a czyn, jakiego się dopuścił, godził w najważniejsze dobro chronione prawem, jakim niewątpliwie jest życie i zdrowie człowieka. Fakt usiłowania pozbawienia życia drugiego człowieka sam w sobie zasługuje na szczególną dezaprobatę i potępienie. W tym przypadku mieliśmy nadto do czynienia z usiłowaniem pozbawienia życia swojego syna. Wymierzając oskarżonemu karę 8 lat pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające w postaci działania sprawcy w zasadzie bez powodu, całkowity brak refleksji po dokonaniu czynu i brak szczególnego zainteresowania losem pokrzywdzonego. Jako okoliczność łagodząca Sąd wziął pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego. Zauważyć należy, iż fakt nie osiągnięcia skutku w postaci śmierci pokrzywdzonego nie wpływa w żaden sposób na obniżenie stopnia winy oskarżonego, gdyż było to kompletnie niezależne od woli oskarżonego. Brak jest w ocenie Sądu jakichkolwiek okoliczności, które

			<p>przemawiałyby za zastosowaniem wobec oskarżonego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary. Ze strony oskarżonego nie padły żadne słowa szczerych przeprosin pod adresem syna, a jedynie kłamliwie przedstawia okoliczności zdarzenia twierdząc, iż nie chciał synowi zrobić krzywdy. Brak takiej szczerzej skruchy wyklucza zapewne możliwość pojednania z synem, gdyż nie przedstawiono żadnego dowodu na zaistnienie takiego pojednania. Ponawiane wnioski o skierowanie sprawy do postępowania mediacyjnego należy ocenić li tylko, jako próby proceduralnego przedłużenia postępowania. W świetle powyższych okoliczności Sąd uznał za stosowne wymierzyć oskarżonemu karę 8 lat pozbawienia wolności.</p>
A. B.	2	1	<p>Na podstawie art. 46 § 1 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego A. B. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę wyrządzoną przestępstwem opisanym w punkcie 1 wyroku zasądając od oskarżonego A. B. na rzecz pokrzywdzonego D. B. kwotę 10.000 (dziesięć tysięcy) zł. Sąd kierował się tu wnioskiem złożonym</p>

			przez Prokuratora, jak też ocenił krzywdę doznaną przez pokrzywdzonego.
A. B.	4		Sąd na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł przepadek dowodu rzeczowego opisanego w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 489 akt: pod pozycją 5. Jest to nóż, który został użyty przez oskarżonego i jako przedmiot służący do popełnienia przestępstwa podlega przepadkowi.
5. <i>Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA <i>Zawarte w WYROKU</i>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
A. B.	3		Sąd na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres tymczasowego aresztowania w sprawie od dnia 26.02.2021 roku godz. 11.40 do dnia 03.02.2022 roku.
A. B.	5		Sąd na podstawie art. 230 § 2 kpk nakazał zwrócić dowody rzeczowe opisane w postanowieniu w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 489 akt: pod pozycją 1 i 3 J. S., pod pozycją 6 – 8 pokrzywdzonemu D. B., pod pozycją 9 – 14 oskarżonemu A. B., albowiem są

		one zbędne dla dalszego postępowania.
6. inne zagadnienia		
W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę		
7. KOsztly procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6	Orzeczona kara bezwzględna oraz brak majątku wskazują na niecelowość obciążania oskarżonego kosztami procesu.	
7. Podpis		
SSO Marcin Buzdygan SSR del. Radosław Chodorowski		